

KUSTANTAMO
HELMIVYÖ

SUSUPETAL

KOLMAS PAINOS

Hän kiihdytti
vauhtia ja ajoi
suoraan minua kohti.
En ajatellut
pakenemista.

T. Ron-21

Kolmas painos

SusuPetal

Kolmas painos

Novelleja

Kustantamo Helmivyö
Turku 2021

SusuPetal

Taikkarin mäellä, BoD 2007
Toinen painos, BoD 2008
Valkoiset talot, BoD 2009
Keskiäkäisiä hajatelmiä, BoD 2009
Sairaalapäiväkirja, BoD 2010
Goottiemon kauhujen lipas, BoD 2012
Pellen muotokuva, BoD 2012
Kultainen talja – Golden Fleece
(yhdessä Lasse Ansaharjun kanssa), BoD 2014
Hedda ja Zen, Turbator 2016
Vanhat poikaystävät, tekstejä 2006-2016, Käsité 2017

SusuPetal: Kolmas painos

ISBN 978-952-7211-18-2

Painopaikka: BoD, Norderstedt, Saksa

Lukijalle

Vuonna 2008 julkaisin Books on Demandin kautta novellikokoelman *Toinen painos*. Kokoelman novellit oli aikaisemmin julkaistu Kolmiokirjan kustantamassa Regina-lehdessä. Kirjoitin novellit osittain uusiksi, lyhensin ja muokkasin niitä kokoelmaa varten, mutta pääosin ne olivat samassa muodossa kuin aikanaan ilmestyessään Reginassa.

Vuoden 2017 päättyessä päättyi myös kirjailijasopimukseni BoD:n kanssa. Tämä tarkoittaa, että *Toista painosta* ei ole enää saatavilla kuin kirjastoista. Helmivyö-kustantamon Juri Nummelin, tietokirjailija ja toimittaja, otti minuun yhteyttä ja ehdotti, että Helmivyö julkaisi novellikokoelman uudestaan.

Tätä uudelleenjulkaisua varten kokoelmaan on lisätty kaksi novellia (“Vain yksi yö” ja “Mies ilman tatuointeja”) sekä Juri Nummelinin tekemä haastatteluni vuodelta 2008.

Ensimmäinen, toinen ja nyt *Kolmas painos*.

SusuPetal

Enkeli nimeltä Lipponen

Hän putosi suoraan syliini, ja vasta jälkeenpäin tulin ajatelleeksi, että siinä oli jotain outoa. Nimitäin siinä, että en loukannut itseäni, kun hän iski minut maahan ja jäi päälleni makaamaan.

– Mitä helvettiä?

– Ei, vaan lähetys suoraan Taivaasta, hän vastasi iloisena.

Lepäsin pitkin pituuttani Hietsun aamukostealla hiekalla ja katsoin taivaasta tipahtanutta lähetystä, joka istui hajareisin mahani päällä. Hänen punaiset, lyhyeksi kynityt hiuksensa olivat silkkaa tulta aamuauringon osuessa niihin. Hänen vihreät silmänsä nauroivat, ja hän hymyili.

– Nouse, pyysin ja tyrkkäsin häntä.

Hän hyppäsi pystyyn ja jäi viereeni seisomaan. Kömmin ylös ja pudistin hiekan jyvät vaatteistani.

– Onko sinulla usein tapana hyppiä puista ihmisten niskoihin?

Poika pudisti päätään, hymyilleen edelleen.

– Tämä oli siis ensimmäinen kerta?

Poika pudisti edelleen päätään. Kohautin hartaitani. Yö oli ollut rankka. Alkoholi alkoi väsyä elimistössäni, enkä ollut sillä tuulella, että olisin jaksanut miettiä arvoituksia.

– Mihin me menemme?

En vastannut. Jos niille ei vastannut, ne luovuttivat ja jättivät rauhaan.

– Vaikka ei sen väliä. Minä seuraan sinua kuitenkin.

Puskin tietäni eteenpäin, enkä katsonut taakseeni. Puistotie tuntui sumuiselta ja tiesin, että minun oli päästävä kotiin nukkumaan ennen kuin krapula tarraisi viiltävillä kynsillään kiinni päähäni. Poika oli siirtynyt vierelleni. Yritin muistaa, olinko tavannut hänet joskus yön aikana, jossain vaiheessa iltaa. En muistanut.

– Asutko sinä jossain täällä?

– En, vastasin ennen kuin muistin, että vaikeaminen oli kultaa, kun oli tarkoitus häätää liian tuttavallisesti esiintyvät tuntemattomuudet tiehensä.

– Missä sitten?

Huokaisin ja päätin pysyä hiljaa. Ohitimme Marian sairaalan. Poika käveli aivan kiinni minussa. Näin sen, mutta jostain syystä en tuntenut häntä. Oli kuin hän olisi ollut pala omaa ihoani, aina mukana, aina välillä tunnoton.

– Sinulla ei ollut hauskaa.

Se ei ollut kysymys, vaan poika totesi sen hyvin tyynesti. Näköjään olin sittenkin tavannut hänet illan kuluessa, vaikka en muistanut häntä.

– Sinä itkit.

– Eikö sinulla ole muuta tekemistä kuin kytätä muita?

– En minä kytännyt, minä näin. Sinä itkit ja joit koko ajan. Vuorotellen. Etkä puhunut kenenkään kanssa. Oli yksin ja itkit. Ja joit.

– Mitä siitä? minä nyt vaan satuin olemaan sellainen, joka tykkää itkeä ja juoda yksinään. Ei siihen tarvita seuraa. Kuule, mitä jos sinä nyt häipyisit? Minulla alkaa kohta aivan helvetinmoinen krapula, enkä minä jaksa.

– Jaksa mitä?

– Sinua. Joten...

– Mutta en minä voi jättää sinua, poika sanoi vakavana.

– Ja miksi et? Ihan hyvin voit. Saman tien.

– Minut on lähetetty auttamaan sinua, poika

sanoi katsoen minua tarkasti nähdäkseen, ymmärtäisinkö niin yksinkertaisen asian. – En minä voi lähteä ennen kuin sinä olet onnellinen.

– Sinä olet hullu!

– Ei. Minä olen enkeli.

Niin hän tuli elämäni, enkä enää ihmetellyt, miksi hän ei murskannut minua painollaan pudotessaan syliini. Enkelithän eivät paina mitään. Ne ovat ai-neettomia, painavat vähemmän kuin linnun siivet.

– Mistä sairaalasta sinä olet lomalla? Vai oletko sinä karannut? kysyin, kun pääsimme Rautatientorille.

– En minä karannut. Minähän kerroin, että minut lähetettiin. Minulla on lupa olla maassa.

– Niin varmaan. Kuka sinut lähetti? Pyhä Pietari?

– Niin! Tunnetko sinäkin hänet! Mutta, ethän sinä ole enkeli...?

– En ole.

– No hyvä, poika huokaisi helpotuksesta. – Luulin jo hetkeen eksyneeni ja tulleeni väärän ihmisen luo.

– Kiitos seurasta. Nyt minä hyppään dösään.

– Minä tulen myös.

– Etkä tule! Kuule, minä olen yrittänyt olla kilt-

ti ja kohtelias ja kaikkea skeidaa, mutta kohta minä en jaksa enää. EN JAKSA!

Ääneni alkoi kuulostaa lievästi hysteeriseltä, ja pari ohikulkijaa vilkaisi minua varovasti. Lauan-taiaamuinen Rautatientori oli lähes autio. Muu-tama linja-auto nuokkui pysäkillä, ja suunnistin oman autoni luo. Leimasin lippuni. Poika seurasi minua autoon.

– Hei! Eivätkö kaikki tarvitsekaan lippua? kysyin synkkänä kuskilta nähdessäni, ettei poika aikonut maksaa matkaansa.

– Häh?

Kuski heräsi ja katsoi minua.

– Mitä? Sinähän leimasit jo lippusi.

– Niin, mutta tämä tässä!

Sojotin etusormellani poikaa, joka oli istuutunut etupenkkiin.

– Kuka? Sori nyt vaan, mutta...

Kuski katsoi osoittamaani suuntaan ja siirsi sitten katseensa minuun.

– Eihän siinä ole ketään.

– Etkö sinä näe! Se on seurannut minua Hiet-susta asti!

Kimitykseni sai kuskin käden etsiytymään kännykän luo. Kuskin silmät olivat vakavat ja ystävälliset, mutta myös hyvin varuillaan olevat.

– Taisi olla rankka yö, kuski sanoi rauhallisesti.
– Oliko siellä Hietsussa teknobailut? Voitko sinä hyvin? Minä voisin kyllä soittaa sinulle apua...

– MITÄ? Etkö sinä näe tuota punatukkaista punkkaria, joka istuu tuossa etupenkillä ja näyttää sinulle kieltä?

– En.

Kuskin silmät eivät näyttäneet mielipuolisilta, joten hän saattoi olla täysijärkinen. Mutta miten oli minun laitani?

– Ei sitten mitään, sanoin vaisusti ja siirryin bussin takaosaan.

– Pärjäätkö sinä varmasti? Kai sinä olet oikeassa autossa? Tämä menee Tapuliin.

En pystynyt puhumaan enää mitään, joten tyydyin vain nyökkäämään kuskille. Hän katsoi minua peilin kautta vielä kerran tarkasti ja käynnisti sitten auton. Sukelsin syvemmälle penkkiin. Pitikö minun hävetä? Pitikö minun huolestua itsestäni? Pitikö minun lopettaa juominen? Olinko tulossa hulluksi? Jo tullut hulluksi?

– Hei.

Poika oli siirtynyt viereeni, ja vetäydyin vaistomaisesti pois päin hänestä. En uskaltanut edes katsoa häneen, vaan kiinnitin jomottavat silmäni ikkunaan ja yritin löytää ulkoa jotain nähtävää. Mie-

luiten jotain sellaista, joka kertoisi minulle, että en ollut täysin seinästä reväisty. Ainakaan vielä.

– Hei minä sanoin, poika huokaisi.

– Hän ei nähnyt sinua! sähisin hiljaa.

– Ei tietenkään. Minä en halunnutkaan hänen näkevän minua.

– Miksi et?

– Jotta sinä uskoisit, että minä olen enkeli.

Poika hymyili suloisesti, ja näytti siltä, että hänen puoleltaan kaikki asiat olivat nyt järjestyksesssä. Olihan hän todistanut olevansa enkeli. Olihan hän todistanut kuljettajalle, että minä olin hullu.

– Minä uskon, että minä kaipaun unta.

– Ilman muuta, poika myönsi totisena. – Viime yö oli kamalaa räkkiä, mutta onneksi et tehnyt sitä.

– TEHNYT MITÄ?

Kuljettaja hiljensi auton vauhtia. – Onko kaikki kunnossa?

– On... kai...

Katsoin poikaa. Kumpikaan meistä ei hymyillyt.

– Sinä ajattelit kävellä mereen.

– Mistä sinä tiesit? Miten sinä saatoit tietää?

– Sen takia minä tulin. Pelastamaan sinut.

– Anna minun olla. Anna.

Muistin mustana vellovan veden ja ajatuksen

siitä, miten helppoa se olisi: nousta, kävellä ja kävellä niin kauan, kunnes kutsuvat laineet ottaisivat minut syliinsä, eikä minun enää tarvitsisi jatkaa matkaa. Olin katsonut merta, tyhjentänyt pulloani ja sulkenut ulkopuolelleni naurun, joka oli kiirinyt rannalla, ihmiset, jotka olivat nojanneet toisiinsa, suudelmat, joita oli painettu muiden huulille.

Mikään ei enää koskettanut minua.

Katsoin pojan kapeaa, kalpeaa kättä. Olisin halunnut nipistää ohutta ihoa nähdäkseni pystyisi-
kö hän tuntemaan samanlaista kipua kuin minä tunsin.

– Nipistä vaan. Ei se satu.

– Mitä? Mistä sinä tiesit?

– Minähän olen enkeli.

Hän tarttui käteeni, mutta en tuntenut ihon lämpöä. Oli kuin näkymätön voima olisi pitänyt kättäni ilmassa.

– Minä en tunne mitään. Minä olen hullu.

– Etkä ole. Minä olen vain näkymätön. Asia muuttuu, kun minä tulen näkyväksi muille kuin sinulle. Koita nyt.

Tartuin uudestaan hänen käteensä, ja nyt tunsin silkinhienon nukan hänen kämmensyrjässään. Hänen sormenpäistään virtasi uupuneisiin jäsenii-

ni sähköä.

– Oletko sinä nyt näkyvä? Kaikille? Ei vain minulle?

– Odota, niin näet.

Istuin hiljaa ja annoin pojan käsien lämmittää itseäni. En jaksanut ajatella mitään. En uskalta-
nut ajatella mitään. Saavuimme päätepysäkille. Kuljettaja avasi oven, ja kohtasin hänen katseen-
sa taustapeilistä. Hänen mustat kulmakarvansa kohosivat ylös otsalle ja hänen suunsa valahti auki. Hänen huuliltaan purkautui pieniä korahduksia hänen katsoessaan vierelläni seisovaa poikaa, jonka vihreät silmät nauroivat ja tulenpunainen tukka leimusi astuessamme ulos autosta.

Yksiössäni oli kylmää, hämärää. Sytytin pienen lampun ja hetkeksi pimeys katsoi ikkunoiden ulkopuolelle. Heitin hiekkaiset ja kosteat kenkäni jaloistani ja käperryin ainoaan tuoliini. Poika istuutui lattialle viereeni. Hänen katseensa tuntui porautuvan verkkokalvoni läpi. Huomasin, että päänsärkyni oli poissa.

– Helpottiko?

– Mikä?

– Päänsärky.

– Ky... kyllä.

Istuimme hiljaa. Olin väsynyt, mutta tiesin, etten saisi kuitenkaan unta.

– Haluatko sinä kahvia?

– Kiitos ei, me enkelit...

– Ette varmaan syö, ettekä juo.

Nousin ja menin keittiöön. Valutin vettä kannuun ja kaadoin veden keittimeen. Kahdeksan kuppia riittäisi varmaan palauttamaan minulle enimmän järkeni.

– Te ette varmaan nukukaan, te enkelit? Te vain kyttäätte ihmisiä ja hyppäätte heidän päällensä?

– Minä en ole kovin hyvä laskeutumaan, poika sanoin anteeksipyytävästi.

– Huomasin sen.

Mittasin kahdeksan kukkuramitallista kahvia suodattimeen. Keittiössäni oli käynnissä merkillinen keskustelu. Hyvin asiallinen, hyvin sivistynyt, hyvin merkillinen.

– Miksi sinä tulit minun elämäni?

Napsautin keittimen päälle ja istuuduin keittiön jakkaralle. Keitin alkoi pulputa, huokaila ja huokasin samaan tahtiin.

– Sinä tarvitset apua. Sinä olet ollut onneton liian kauan.

– Onko se tiedossa... siellä? Taivaassa? Tai mistä sinä nyt sitten tuletkin.

– Juuri siellä! On se tiedossa siellä. Tai siis meidän osastollamme.

– Teidän osastollanne?

– Niin, perheasioiden osastolla, poika täsmen-si. – Minä tulen sieltä. Skandinavian perheosastolta.

– Skandinavian?

– Niin! Minä osaan puhua skandinaavisia kieliä. Siksi. Viime aikoina olen kyllä opiskellut portugalia ja espanjaa.

– Miksi?

Ei ollut muuta mahdollisuutta kuin yrittää pysyä rauhallisena ja odotella kahvin valumista. Tietenkään en uskonut enkeleihin, enkä varsinkaan siihen, että ne tippuivat taivaasta maahan auttamaan ihmistä, joka kärsi masennuksesta. Ennemmin olisi luullut enkelien hoitavan muita hommia. Sotia, nälänhätiiä ja kurjuutta riitti varmaan taivaantäydelle enkeleitä.

Vaikka en uskonutkaan poikaan, joka seisoi keittiössäni katselemassa kiinnostuneena kahvinkeit-timen toimintaa, en kuitenkaan voinut olla huomioimatta häntä. Tapaamisemme alkoi vaikuttaa hollywoodilaiselta elokuvalta, mutta hän oli sentään parantanut päänsärkyni. Ehkä.

– Miksi sinä opiskelet niitä kieliä?

KOLMAS PAINOS

Huijauksia, petoksia, vaarallisia romansseja, huumeita, langenneita enkeleitä – näitä kaikkia löytyy SusuPetalin novellikokoelmasta *Kolmas painos*.

Kolmas painos on laajennettu laitos *Toinen painos* -kirjasta, johon myöhemmin bloggaajana tunnetuksi tullut SusuPetal oli koonnut *Reginassa* ilmestyneitä novellejaan. Kirja osoittaa, että halveksituissa viihdelehdissä julkaistiin myös taidokkaasti ja sujuvasti kirjoitettuja tarinoita, jotka eivät tottele siistejä lajityypirajoja.

Uuteen laitokseen on otettu mukaan kaksi uutta novellia sekä SusuPetalin haastattelu, joka on ilmestynyt vuonna 2008 *Pulp*-lehdessä.

9 789527 211182

ISBN 978-952-7211-18-2

Kansi: Timo Ronkainen